

Arrest

nr. 255 605 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 23 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2021 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2019 dient verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt op 11 mei 2020 genomen.

Verzoeker vraagt op 17 juni 2020 opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt op 20 november 2020 genomen. Het betreft de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52. §4, 5de lid het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.06 2020 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voorna(am)(en): A. (...)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Geboortedatum (...)1995

Geboorteplaats Zenica

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, de genaamde van A., E. (...), (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 12 1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voorzover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15 12 1980 stelt het volgende Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon m functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze met in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene tussen de periode van 05.01.2018 en 19.11.2019: Dd 05.01 2018 (€ 200), 16 01.2018 (€ 150), 29 01 2018 (€ 50) 07 02 2018 (€ 200), 17 02 2018 (€ 200), 15 05 XX (€ met zichtbaar), 11 06 2018 (€ met zichtbaar), 04 06 2018 (€ 200), 14 08 2018 (€ 300) 24 08 2018 (€ 100), 04 09 2018 (€ 200), 04 10 2018 (€ 200), 19.10 2018 (€ niet zichtbaar), 04 11 2018 onderwijs-/schoolkosten kredietkaart betaling (€ 220), 19.11.2018 (€ met zichtbaar), 03 12 2018 (€ met zichtbaar), 15.12 2018 (€100), 04 02 2019 (€ 320), 24 04 2019 (€50), 30.04 2019 (€ 250), 17 05 2019 (€50), 01 06 2019 (€ 360), 01 07 2019 (€ 250), 06 07.2019 (€ 400), 15 07.2019 (€ 100) 02 08 2019 (€ 200). 31 10 2019 (€ 350), 02 10 2019 (€ 250), 05.11.2019 (€ 100), 19.11.2019 (€ 300)
- Meest recente arbeidsovereenkomst van mevrouw A. (...) met arbeidsduur van 38uur per week vanaf 22.06 2020
- Loonbrieven mevrouw A. (...) van woonzorgcentrum waar ze sinds eind juni 2020 arbeidscontract 38u/week heeft: 02/2020 (€ 1 108), 03/2020 (€ 1.363), 04/2020 (€ 1 463.5), 05/2020 (€1115)
- Bewijs overschrijving kinderbijslag dd 05 06.2020 van MY FAMILY VZW van € 205,14 (waarschijnlijk op rekening van mevrouw A. (...), maar naam is niet zichtbaar op het document)

- Attesten OCMW Antwerpen dd. 03/06/2020 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat beiden tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.
- Overlijdensakte vader dd 14.01 2007
- Bewijs en vertaling van een attest dd 31.12 2019 uitgegeven door het bureau voor eigendommen van de stad Zemca, dat stelt dat er op naam van betrokkene geen bezit van onroerende goederen is geregistreerd, en hij niet is geregistreerd als een legale eigenaar in de kadastrale gegevensbank
- Attest onvermogen vanwege de belasting-administratieve dienst van Bosme-Herzegovma met vertaling dd 29 05.2020, dat stelt dat betrokkene nooit belastingbetaler is geweest, nooit schulden heeft gehad o.b.v publieke inkomsten, en zijn netto-inkomsten van het jaar 2019 waren KM 0,00.

Wat betreft het onvermogen van betrokkene in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, heeft betrokkene aangetoond dat hij ten laste was van zijn moeder aan de hand van de regelmatige geldoverschrijvingen, de attesten van onvermogen wat betreft zijn inkomen en het niet bezitten van onroerende goederen.

Echter betrokkene heeft niet aangetoond dat hij tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Integendeel betrokkene legde bij vorige aanvraag (bijlage 19ter dd. 11.12 2019) arbeidscontracten en loonfiches voor op zijn naam. Daarnaast blijkt uit de raadpleging van de databank van de RSZ-Dolsis blijkt dat betrokkene tussen 19 02 2020-08 05.2020 op interimbasis tewerkgesteld was, en sinds 11.05 2020 tot 09 05.2021 onder een vast contract werkt. Bijgevolg beschikt betrokkene zelf over een stabiel inkomen en is hij dus niet ten laste van zijn moeder.

Het gegeven dat betrokkene sedert 11.12.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145 912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 40ter §2 van de Vreemdelingenwet, art. 52§4 Verblijfsbesluit, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht:

1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in recht moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat het bestuur in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

1.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

1.6. Je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden voor je aanvraag gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die je komt vervoegen; Dat om minimaal te kunnen overleven in jouw herkomstland. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden; Dat verweerder toegeeft dat verzoeker op voldoende wijze aantoonde onvermogen en ten laste te zijn van zijn moeder in het land van herkomst; dat aan de voorwaarden van art. 40 ter §2 van de Vreemdelingenwet werd voldaan;

Dat verzoeker voldoende bewees dat hij gedurende minstens 6 maanden onmiddellijk voor zijn aanvraag gezinshereniging door zijn moeder ondersteund werd; Dat verzoeker ook voldoende bewees dat hij geen inkomen en geen onroerend goed in het land van herkomst bezat;

Dat het dus niet gaat om een ten lasteneming voor je kosten in de toekomst maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen; Dat verzoeker echter tijdens de procedure gezinshereniging is begonnen werken, waardoor verweerder hieruit een argument puurt en stelt dat hij niet langer meer ten laste is;

Dat echter volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05); En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009); Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht gekregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12); De bestreden beslissing van 05.02.2019 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig

geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feiten vinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Dat verzoeker alles wat nodig is voorgelegd heeft;”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite, met name de redenen waarom verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° verwijst. Artikel 40bis bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: *“de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”*.

Verzoeker is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, zijn Belgische moeder.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot in België. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt: *“in dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is”*. Het bewijs van de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (Arrest van 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punt 30. Zie in die zin arrest van 9 januari 2007, Jia, C-1/05, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33.).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht kunnen erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. Hoewel wordt aanvaard dat het bewijs van de verbintenis van de burger van de Unie tot het onderhouden van zijn familielid met ieder passend middel kan geschieden, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in dit verband geoordeeld dat de toepasselijke bepalingen van het Europees recht moeten worden geïnterpreteerd als volgt: *“onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan”*.

Verzoeker heeft in het verzoek tot gezinshereniging een aantal documenten neergelegd die in de bestreden beslissing worden opgesomd.

Verzoeker heeft echter niet aangetoond dat hij tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. De verwerende partij stelt dienaangaande: *"Integendeel, betrokkene legde bij vorige aanvraag (bijlage 19ter dd. 11.12.2019) arbeidscontracten en loonfiches voor op zijn naam. Daarnaast blijkt uit de raadpleging van de databank van de RSZ-Dolsis blijkt dat betrokkene tussen 19.02.2020-08.05.2020 op interimbasis tewerkgesteld was, en sinds 11.05.2020 tot 09.05.2021 onder een vast contract werkt. Bijgevolg beschikt betrokkene zelf over een stabiel inkomen en is hij dus niet ten laste van zijn moeder."*

Verzoeker verwijst naar punten 31 en volgende van het arrest Reyes dat stelt: *"Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38."* Deze stelling is hier niet van toepassing aangezien verzoeker al werkt sinds minstens 19 februari 2020, het gaat dus niet over *"eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland"*. Aangezien verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij afhankelijk was van de referentiepersoon tot op het moment van de aanvraag, heeft de verwerende partij geen kennelijke beoordelingsfout gemaakt.

De motieven van de bestreden beslissing steunen op een correcte feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis". Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. Dat het recht op eerbied voor het privéleven is fundamenteel. Ze kan slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van het verblijfsrecht van 5 jaar te weigeren. De wil om het verblijfsrecht van 5 jaar te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn moeder en zus een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2.2. Verzoeker gaat er in zijn betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat niet wordt ingezien hoe deze beslissing op zich reeds een feitelijke scheiding zou kunnen veroorzaken tussen verzoeker en zijn moeder en zus. Verzoeker kan deze argumentatie enkel op relevante wijze laten gelden in het kader van een beroep tegen een beslissing die zijn terugkeer beveelt, wat nu niet het geval is.

Verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn moeder. In de bestreden beslissing wordt het gezinsleven van de verzoeker met zijn Belgische moeder op zich niet betwist. Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat in dit geval aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft

namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 iuncto B.65, en B.52.3: “B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”). Bijgevolg staat het opleggen aan het bestuur om een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te doen, in dit kader gelijk aan het onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden diende het bestuur niet tot een verdere belangenafweging over te gaan.

Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing zijn recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, schendt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC